

(zwanego dalej „TFUE”), albowiem z art. 218 ust. 2 i 5 TFUE wynika, że Rada jest instytucją uprawnioną do wydawania zgody na podpisywanie i tymczasowe stosowanie umów międzynarodowych. Dlatego też decyzja powinna być zostać wydana jedynie przez Radę, bez udziału państw członkowskich zebranych w Radzie.

- 4) W ramach zarzutu drugiego Komisja podnosi, że poprzez wydanie zaskarżonej decyzji Rada naruszyła art. 218 ust. 8 akapit pierwszy TFUE w związku z art. 100 ust. 2 TFUE, zgodnie z którym Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów. Decyzja wydana przez państwa członkowskie zebrane w Radzie nie jest decyzją Rady, ale aktem państw członkowskich działających zbiorowo, gdyż przedstawiciele rządów działają wówczas nie jako członkowie Rady, ale jako pełnomocnicy swych rządów. Ze względu na swój charakter, akt tego rodzaju może być przyjęty jedynie jednomyślnie. W związku z tym, wydanie obu decyzji jako jednej i poddanie jej wymogowi jednomyślności wynaturza zasadę kwalifikowanej większości, określoną w art. 218 ust. 8 akapit pierwszy TFUE.
- 5) Wreszcie Rada naruszyła cele określone w traktatach oraz zasadę lojalnej współpracy określoną w art. 13 ust. 2 TUE. Rada powinna była wykonywać swoje kompetencje w taki sposób, aby nie dopuścić do obejścia ram instytucjonalnych Unii ani unijnych procedur określonych w art. 218 TFUE, a także powinna je była wykonywać w sposób zgodny z celami określonymi w traktatach.

(¹) Dz.U. L 283, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 23 listopada 2011 r. w sprawie T-216/10 Monster Cable Products, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory), Live Nation (Music) UK Limited, wniesione w dniu 26 stycznia 2012 r. przez Monster Cable Products, Inc.

(Sprawa C-41/12 P)

(2012/C 73/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Monster Cable Products, Inc. (przedstawiciele: O. Günzel, A. Wenninger-Lenz, Rechtsanwältin)

Pozostali uczestnicy postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Live Nation (Music) UK Limited

Żądania wnoszącej odwołanie

— uchylene wyroku Sądu Unii Europejskiej (czwarta izba) z dnia 23 listopada 2011 r. w sprawie T-216/10;

— obciążenie OHIM kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że oddalając skargę na podstawach określonych w wyroku z dnia 23 listopada 2001 r., Sąd nie wziął pod uwagę całego stanu faktycznego i okoliczności postępowania, czego skutkiem jest to, że zaskarżony wyrok oparty jest na niepełnych okolicznościach faktycznych. Z tego względu wyrokowi brakuje obowiązkowej całościowej oceny wszystkich czynników, które muszą być wzięte pod uwagę podczas oceniania prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. Wyrok jest zatem błędny i narusza art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 (¹).

Zdaniem wnoszącej odwołanie, gdyby dokonano właściwej całościowej oceny, Sąd doszedłby do wniosku, że decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 24 lutego 2010 r. narusza art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (?). Podsumowując, wnosząca odwołanie podnosi, że art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 został naruszony z następujących powodów:

Niewzięcie pod uwagę „przeciętnych wyspecjalizowanych konsumentów w Zjednoczonym Królestwie” jako właściwego kręgu odbiorców, w odniesieniu do których powinna zostać przeprowadzona analiza prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd;

Błędne zastosowanie ustalonych zasad prawnych dla oceny podobieństwa towarów;

Naruszenie zasad, zgodnie z którymi, by dokonać oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, należy uwzględnić wszystkie czynniki mające znaczenie w indywidualnym przypadku i między innymi charakter odróżniający wcześniejszego znaku towarowego.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11, s. 1).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 13 stycznia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — Attila Belkiran przeciwko Oberbürgermeister der Stadt Krefeld, przy udziale: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

(Sprawa C-436/09) (¹)

(2012/C 73/42)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 24 z 30.1.2010.